egga naene omma mehhe, egga wannemad omma laste mörtsukaks, rummalusse ja holetusse läbbi, kui nemmad neid wägga rutto matwad.

Mis innimestega peab teggema, kedda külm on wõtnud nenda et nemmad näitwad surnud ollewad.

Innimessed, kedda külm on wõtnud, ei olle wahhest weel õiete surnud, waid agga kangeks külmetand, otse kui üks oun, ja neid woib ka nisammoti jälle sullatada kui sedda tööd tarkusega ettewoetakse. – Nenda olli ükskord üks mustlane, se läkkitas omma kaks poega, sadda talwe aial, asjaajamisse peäle wälia. Sel päwal olli suur pakkane et lummi kiddises jallade all: sepärast maenitses ta ommad poiad, et nemmad ei

ei piddand wina wõtma, sest et wiin unnisseks ja tuimaks teeb, ja kui siis innimenne mahha istub puhkama; siis ei olle armo, külm tappab tedda: agga kes pakkasega wahwaste peäle käib, selle ülle külm ei sa woimust. Mihkel, se wannem poeg, teggi omma issa mainitsusse järrele, ja ni kaua kui Tehwan, se norem poeg, temmaga ühhes kous käis, hoidis ta ennast ka wina wõtmisse eest. Agga nende te lahkus pea, sest et nemmad teine teise kohta läksid, ja nüüd wottis Tehwan essimisses körtsis sutäit wina, ja teises nisammoti, ja seäl, kuhho issa tedda olli läkkitand, seäl anti temmale jälle üks hea sutäis. Se ei olnud wägga kaugel, kus temmal asja-ajamist olli, ja õigusse pärrast olleks ta piddand aegsaste jälle koio joudma: agga ö tulli peäle, ja Tehwan ei joudnud mitte koio. Keigel õsel ei saand temma koddone rahwas silmad kinni, kartusse ja murre pärrast: ja ni pea kui pääw

)(6 hakkas

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1793, lk. 22